

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. II. An, & qualiter Executor sententiæ possit admittere, ac cognoscere de
exceptionibus contra sententiam, vel executionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

§. II.

An, & qualiter Executor sententiæ possit admittere, ac cognoscere de exceptionibus contra sententiæ, vel executionem.

2653.

EXecutor alius est, qui præcisè datur ad exequendum; alius, qui etiam habet aliquam cognitionem; hinc Executor alius est merus; alius, mixtus, de quibus jam superius actum à nobis est. Prima igitur quæstio est, an Executor mixtus possit admittere, ac cognoscere super exceptionibus, quæ contra executionem opponuntur? De hoc agitur in c. De cætero 5. h. t. ubi habetur, quod, se Pontifex in aliqua causa sententiæ tulit contra Titium, & postea eam commisit Cajo executioni mandandam, coram hoc executori excipiat Titius (fraude interveniente sententiæ latam fuisse) hoc casu Executor non debeat de toto negotio cognoscere, sed quæstionem, quæ incidit, ad Sedem Apostolicam deferre.

2654.

Ex hoc textu communiter deducunt Authores, nulli Executori competere cognitionem super opposita exceptione, quæ sententiæ exequendam impugnat; ut eam definiat; posse tamen cognoscere, num exceptio iusta, vel frivola sit? ad hoc, ut eam vel rejiciat, & executionis mandatum adimpleat, si frivolum deprehendat; vel verò, ad Superiorem deferat executionem suspensâ? sic Doctores communiter. Et quamvis aliqui velint, textum in dict. c. 5. procedere solum de mixto Executori; probabilius tamen est intelligendum etiam de mero. Nam, etsi Layman incit. c. 5. n. 4. dicat, quod Executor merus sententiæ, quam etiam injustam novit, & exceptiones id ostendunt, exequi debeat, postquam in rem judicatam transivit; fallit tamen in his, in quibus condemnatus sibi præjudicare non potest, tacendo, seu non appellando, saltem ubi non potest premente inopiâ, & negante sumptus; 2. in sententiâ criminali de tollenda vita, vel corporis integritate; 3. si sententiâ indubitâ, ac notoriè injusta sit: & quamvis Executori mero non competat cognitio judicialis super exceptione, contra ipsam cog-

nitionem; non tamen videtur illi negandum, extra judicialiter audire condemnatum excipientem, ut, si exceptio probabilis sit, executione tantisper suspensâ, referat ad mandantem executionem.

Dices: ergo nec Executor mixtus poterit recipere exceptiones contra sententiæ exequendam. Resp. cum dist. & concedo, quod non possit admittere exceptiones contra sententiæ, impugnantem ejus justitiæ, ut super illis pronuntiet; bene tamen, ut eas referat ad illum, à quo habet mandatum executionis; si sint exceptiones de fraude, vel nullitate, ut ponitur in textu; & illud à fortiori negandum est Executori mero; posterius autem huic concedere videtur etiam Barbosa in dict. c. de Cætero. n. 1. quo non obstante discrimen manet inter Executorem mixtum, & merum; nam ille; cum opponitur exceptio fraudis, vel nullitatis in sententiâ, etiam de toto negotio summarie cognoscere poterit (ut notat cit. Author n. 3.) sed ut referat; non ut definiat; iste autem solum, de probabilitate exceptionis; non autem toto negotio; cum assumatur merè in auxilium jurisdictionis, in quantum explicat, præter jus pronuntiandi, etiam jus exequendi pronuntiata.

Dices. 2. in c. Pastoralis. 28. de offic. Judicis deleg. §. quia verò, dicitur: quod, si delegatus Papæ Judici Ordinario committat executionem sententiæ, à latâ, hic eam exequi debeat, etiam si cognoverit, eam esse injustam; quia non cognitio, sed executio demandatur eidem. Resp. textum procedere de Executori non mixto; sed mero; huic enim negatur cognitio exceptionis contra justitiæ sententiæ, ut eam definiat, sicut mixto; non tamen, possit ad eum, qui sententiæ tulit, referre; ut colligitur ex illis ibidem verbis etsi sciat sententiæ illam injustam, exequi nihilominus tenetur, nisi apud eum efficere possit, ut ab hoc onere ipsum absolvat; plura de hoc textu V. lib. 1. tit. 29. Confirmari potest ex c. super eo. 2. de crimine falsi, ubi Lucius III. Vigoriensi Episcopo scribens, super eo, inquit, quod sententiâ, auctoritate literarum falsarum, latam, noluisse executioni mandare, tuam prudentiam commendamus; Mandantes ut quo-

quotiens aliqua scripta, sub nomine no-
pro destinata, redarguenda videris fal-
sitate, nullam eis adhibeas fidem: & quod
per ipsas mandatum fuerit, non observes:
Sed eum, qui presentaverit, retineri
facias diligenter; ex quo apparet, quod
Executor, cum subito animo dubium de
falsitate mandati, quod facile fieri potest,
nota exceptione probabili, possit execu-
tionem suspendere, ac referre ad man-
dantem; quod non contingit sine cog-
nitione super falso per exceptionem oppo-
sita: at hunc Executorem, fuisse *merum*
Executorem, expressè tradit Barbosa cit.
n. 4. ergo.

§. III.

Qualiter executio sententiæ impediri pos-
sit interventu Tertij?

2657. **C**asus enim esse posset, quod execu-
tio sententiæ inter Tertium, &
Cajum, lata contra Cajum, cederet in
præjudicium Sempronij; & hic execu-
tioni, tanquam sibi præjudiciose, se op-
poneret, allegans commune illud, quod
res inter alios acta: non noceat aliis; quo
casu eveniente dubitatur, quid Execu-
tori constituto agendum? de hoc agitur
in c. *Cum super* 17. h. t. Cum enim orta
controversia, inter Episcopum Auri-
ensem, & Monasterium Cellæ novæ, super
subjectione ejus, in ea causa plures senten-
tiæ pro Episcopo latæ fuissent, quibus &
Monasterium, & Episcopus Ovetensis
(cui Monasterium subjectum asserebatur)
se gravari existimârunt, & ideo ad Sedem
Apostolicam appellâssent; petentes, ut
sententia executioni non mandaretur, ex
parte verò Monasterij nihil rationabile
allatum fuisset, cur sententia pro Episco-
po lata retractari deberet, eam Pontifex
in ordine ad Monasterium confirman-
dam esse censuit.

Huic tamen decisioni, contra Mo-
nasterium, subjunxit: *si verò constiterit*
appellationem pro Ecclesia Ovetensi rationa-
biliter interpositam, & ad eam prosequen-
dam, nuntium ejus intra tempus legiti-
imum destinatum fuisse, executio senten-
tia differatur, ne circa possessionem Ove-
tensis Ecclesia detrimentum incurrat; alio-
quin (sicut jus postulat) executioni;

absquè Ovetensis Ecclesiæ præjudicio,
demandetur, cui, quæ præmissa sunt,
non præjudicent, quo minus suam va-
leat consequi rationem; cum *res inter*
alios acta non noceat regulariter alii, ju-
xta constitutiones canonicas, & civiles.

Ex hac resolutione deducitur, execu-
tionem sententiæ latæ contra unum ex
litigantibus, interventu tertij, de cujus
præjudicio agitur, posse impediri. 1. si is ju-
dicio interfuit, & à sententia, in quantum
sibi præjudicat appellaverit; 2. si non ad,
fuit iudicio, sed cognitâ sententiâ sibi præ-
judicante, appellationem interposuit, dur-
ante decennio à die notitiæ habitæ de sen-
tentiâ lata; quod verum est, licet etiâ
principalis condemnatus appellaverit;
imò, licet hujus appellatio, tanquam fri-
vola rejecta sit, & sententia contra ipsum
principalem lata à Judice primæ instantiæ,
confirmata sit, si appellatio tertij rationa-
biliter interposita sit, modo saltem sum-
mariè doceat, sua interessè.

Deducitur ulterius, quod appellare ab
eadem sententia possit non tantum Reus
victus; sed etiam tertius, cujus interest, &
poterit sententia quoad Reum jure suo do-
centem confirmari; respectu verò tertij
rationabiliter appellantis, infirmari;
quod jam præmissimus, & colligi potest
ex seqq.

Deducitur 3. juxta doctrinam com-
plurium, quos refert Barbosa in dict. c.
17. n. 6. interventu tertij posse impediri
executionem etiam trium sententiarum;
sed de hoc V. in seqq. n. 2660. & c. Hæc
tamen, quæ præmissa sunt, intellige, ut
non procedit, si tertius scivisset litem agi-
tari, & acquievisset sententiæ latæ, vel
donec sententia lata esset; nam in hoc
casu, etiam contra tertium, competere
executionem, tradit Mynsingerus in c.
Veniens 38. de Testibus. n. 9. Lancellotus
de attentat. p. 2. c. 4. n. 531. & c.

Præter dicta not. in ipso (quo dicitur:
quod res inter alios acta non noceat) si-
gnatè addi *regulariter*; Unde hoc juris
pronuntiatum non debet sumi universali-
ter, ac indefinitè; sed cum suis limitatio-
nibus, hinc aliqui tenent, sententiam in
causa Majoratus legitimè latam pro, vel
contra possessorem, prodesse etiam, vel
nocere successori, nisi sententia lata fuisset
ob culpam, dolum, vel negligentiam
prio-